

Konti C. II. er der kun en temmelig lille Medsættelse. Det bliver først senere hen paa Konti C. IV. og V. Konto IV. hedder: „Bedligeholdelse af Værftet med Bygninger og Inventarium“; Konto V.: „Værksteds- og Driftsomkostninger“. Det er først, naar vi komme derned, at vi foreslaa de større Medsættelser, ligesom vi — det indrømmer jeg — ogsaa foreslaa Medsættelser paa Konto II.: „Bedligeholdelse af Flaadens Skibe med fast Inventarium og Fartøjer“. Men at der paa disse Konti kan være saa overordentlige Prisforhøjelser paa Materialet, kan jeg ærlig talt ikke forstaa. Det er en Selvfølge, at der kan være saadanne Forhøjelser ved Nybygningen af Skibe, men det samme kan ikke være Tilfældet ved Reparationer af Bygninger, Skibe og Inventarium, det er umuligt.

Dernæst skal jeg gøre et Par korte Bemærkninger til den meget ærede Ordfører. Han mener ikke, at det vilde være lykkeligvis os at faa et Vagerstib ind paa Værstkontoen, selv om Flertallet var gaaet med. Hvorfor mener den meget ærede Ordfører ikke det? Jeg mener det modsatte. Vi kunde dog have prøvet at optage Forhandlingen om det. Men naar man lige fra Begyndelsen opgiver Været og siger: Det kan ikke nytte, vi kunne ikke gøre noget, saa kan den ærede Ordfører stole paa, at saa udretter man heller ikke noget. For saa vidt derimod den ærede Ordfører og hans Meningsfæller havde stillet sig paa vor Side og gjort Forsøg paa at faa denne Bevilling sat ind der, og det saa tilsidst gennem Forhandlingerne, saaledes som Grundloven og den konstitutionelle Praksis anvise os dem, havde vist sig at være en Umulighed, først saa kunde det ærede Medlem med Berettigelse være kommet her og have sagt: Det er en Umulighed for os at faa den derind, vi maa holde den ude.

Den ærede Ordfører ankede over min Mangel paa saglig Motivering af mit Forslag, ikke min Mangel paa saglig Motivering i Dag, men Mangel paa Motivering i Finansudvalget. Den Gang jeg fremsatte Tallene, fremkom jeg ikke med nogen Motivering — udtalte han. Nej, det er ganske rigtigt, Betænkningen var i Trykken, det var sent om Aftenen, der var virkelig ikke Tid til nogen Motivering, det vil den ærede Ordfører indrømme mig. Men for øvrigt forstaaer jeg ikke den ærede Ordførers Udtalelser herom og hans Raab paa saglig Motivering, eftersom den ærede Ordfører altid har sagt, at paa disse Konti var den finansielle Overvejelse altid mere vigtig end den saglige; det var klart, at der skulde

bevilges et Beløb, men hvor stort det skulde være, afgang af mange forskelligartede Forhold, af den økonomiske Stilling, af, hvor meget man kunde undvære det. Saaledes har den ærede Ordfører udtalt sig de foregaaende Aar, og jeg har siddet og lyttet til den ærede Ordførers Visdomsord og lagt mig dem paa Sinde. Jeg troede, at noget lignende gjaldt i Aar, og den Gang jeg fremsatte de saglige Indvendinger imod Marineministerens Budget i Folketinget, tænkte jeg saa smaat paa, at, hvad jeg sagde derom, fandt de Herrer, der satte det finansielle Standpunkt oberst, vist egentlig overflødigt. Det glæder mig, at den ærede Ordfører nu sagde, at man næsten maatte tro, at det var et Godtbødsstandpunkt, vi havde valgt, og kun paa Strømt, at vi havde indtaget det. For dette Ord „næsten“ taler jeg den ærede Ordfører. Jeg ved egentlig talt ikke, hvorfor vi skulde bruge stærkere Ord end nødvendigt. Derksom den ærede Ordfører nu vilde flette det hele med at sige, at han troede, at vi have handlet efter vor bedste Overbevisning, saa var han, synes jeg, paa den rette Side med Hensyn til det subjektive Skøn, han skulde danne sig over vore Bevæggrunde. Jeg iagde ikke for, at den ærede Ordfører har villet give Ministeriet alt, hvad det havde forlangt, jeg brugte derimod de Ord, at det er meget let, naar man giver Ministeriet alt, hvad det absolut vil have. Nu indrømmer den ærede Ordfører, at han og hans nærmeste Venner og Meningsfæller have ført private Forhandlinger med Marineministeren og formentlig ogsaa med Krigsministeren — jeg har ikke været med i disse Forhandlinger, og jeg ved ikke, hvor vidt de have strakt sig — om, hvilke Medsættelser der kunde foretages med Ministerens Tilbedelse, og hvilke Poster Ministeren ikke satte mere Pris paa, end at han kunde slaa af paa dem i Aar. En saadan privat Forhandling er foregaaet mellem den ærede Ordfører i alt Fald, jeg antager paa Flertallets Begne, og Ministeren, og det er en Forhandling, hvori Mindretallet ikke har haft Lod eller Del, og som vi ikke have vidst det aller mindste om, uden hvad jeg kunde stønne af et Par Udtalelser, som fremkom fra den ærede Ordfører. Men saa siger jeg, det er ikke vanskeligt paa den Maade at blive enig med den højtærede Minister. Hvis jeg gaar ind i et Bærelse med Ministeren og forhandler med ham om en Sag og siger til ham, at han skal sige mig, hvor han vil slaa af, saa giver jeg Resten, saa er det let at blive enig. Det er det, jeg siger til den ærede Ordfører, at han med dette Standpunkt ikke skulde tale om Godtbødsstandpunkter